

[Arbejdsministeren]

ret på et reelt frivillighedsprincip. Vi tror, at kun en efterlønsordning på det niveau, der her er foreslået, vil give den beskæftigede en reel mulighed for frivilligt at forlade arbejdsmarkedet, hvis vedkommende selv ønsker det. Vores førtidige folkepension er jo ikke en ordning, man frivilligt vælger. Det er netop en ordning, man bliver tvunget over på. Derfor vil jeg gerne til hr. Alfred Hansen, hvis mange smukke ord ikke indeholdt noget som helst konkret eller positivt for de grupper, vi her taler om, sige, at man skal ikke gøre sig nogen illusioner om, at man kan løse dette problem via den førtidige folkepension, uden at skattetrykket stiger ganske voldsomt, hvorimod man, hvis man vælger regeringens model, opnår at lave en ordning, der både er åben for alle, har en snæver sammenhæng med den øvrige arbejdsmarkedspolitik og giver reel frivillighed, uden at man belaster skattetrykket.

Når vi med sikkerhed kan sige, at der ikke er tale om, at vi vil udstøde folk over 60 år, kan man se det af to forhold. For det første, at vi ikke selv regner med, at mere end 10-20 pct. af dem, der er over 60 år, overhovedet vil benytte sig af ordningen. Vi regner altså kun med, at det vil være et mindretal, som vil benytte sig af ordningen. For det andet, at vi i den jobtilbudsplan, der ligger for de langtidsarbejdsløse, netop har indbygget en overkapacitet i de tilbud, der skal opstilles, sådan at de mennesker over 60 år, der selv ønsker det, har mulighed for at komme med i jobtilbudsplanen og dermed fortsætte på arbejdsmarkedet. Men efter vores opfattelse har det ikke meget formål f. eks. at sige til en langtidsarbejdsløs på 64 eller 65 år: nu skal du ind i en omfattende genoptræningsforanstaltning med henblik på, at du kan være aktivt erhvervs-mæssigt beskæftiget i dit 66. år. Det tjener ikke noget som helst formål, og derfor skal det bare være en mulighed, der står åben for dem over 60 år, men ikke en pligt for samfundet til at garantere vedkommende beskæftigelse. Af disse to eksempler kan man se, at der ikke er tale om nogen udstødning.

Jeg skal sige til hr. Ole Henriksen, at vi er indstillet på en kontrol med hensyn til merbeskæftigelse, hvor også organisationerne bliver inddraget, og i den styringsgruppe, jeg har sat i gang vedrørende langtidsarbejdsledsplanen, og hvor arbejdsmarkedets parter

sidder, er et af de spørgsmål, der skal afklares i forbindelse med administrationen af ordningen, netop spørgsmålet omkring kontrollen.

Jeg var glad for, at hr. Jørgen Jensen sagde, at disse to forslag er nødvendige. Jeg er også glad for, at hr. Jørgen Jensen fjernede det indtryk, som havde afsat sig ikke alene hos hr. Risgaard Knudsen, men hos alle, der har fulgt den offentlige debat, nemlig at kommunisterne var stærkt negative over for såvel løsninger for de langtidsarbejdsløse som en løsning på efterlønsproblemet. Jeg er glad for, at hr. Jørgen Jensen har fjernet den tvivl i dag. Det har nok vakt nogen forundring i faglige kredse, at kommunisterne skulle bekæmpe en plan om en efterlønsordning, skulle bekæmpe en plan om at give mennesker et reelt tilbud om beskæftigelse på normale arbejdspladser til en overenskomstsmæssig løn, før de faldt for 26 ugers reglen.

Når det er sagt, er jeg selvfølgelig ked af, at hr. Jørgen Jensen, selv om han gerne vil stemme for forslagene, siger, at de er perspektivløse. Det er klart, at så skrues forventningerne til, hvilke store perspektiver kommunisterne vil sætte i stedet, op, og så får man at vide, at det, man vil sætte i stedet, er, at de pågældende skal have lov til at gå på understøttelse fortsat, for så vidt angår de langtidsledige. Det er altså perspektivløst at give dem arbejde, det er perspektivløst at få dem tilbage i arbejde, men det er perspektivrigt at blive ved med at udbetale dem understøttelse eller sige til dem: nu kan du gå på universitetet, eller du kan gå ind på polyteknisk læreanstalt, eller hvad hr. Jørgen Jensen har forestillet sig.

Hr. Jørgen Jensen rører imidlertid ved ét væsentligt problem, nemlig spørgsmålet om det stempel, som nogle langtidsarbejdsløse kan føle de får ved at deltage i denne jobtilbudsordning. Det problem er vi opmærksom på, og vi vil gøre, hvad vi kan ved tilrettelæggelsen af ordningen for, at dette stigma, dette stempel, ikke bliver placeret på de langtidsarbejdsløse. Men jeg har svært ved at forestille mig hr. Jørgen Jensens model, som er den langvarige passivitet på den ene side og den tvangsmæssige anvisning af de pågældende på den anden side, som værende mindre stigmatiserende, mindre belastende for de langtidsarbejdsløse. For tror hr. Jørgen Jen-